

FINDEN PÅVÆGGEN

Et scenarie til Fusion

Af Palle Schmidt

I n d h o l d s f o r t e g n e l s e

Credits:

Skrevet, illustreret og layoutet af Palle Schmidt

Fotos:

Sarah Cederstrand

Logo-design:

Jakob Kjølner

Tak til:

Merlin Mann, Malik Hyltoft, Emil Lykkegaard, Peter C. Gottschalk Jensen, Luisa Carbonelli, Jon Skræntskov, Thomas Löfgreen, Brian Rasmussen, Morten Fredberg-Holm, Høst og Søns forlag

CD-ROM:

Html-programmering:

Jon Skræntskov

Lydeffekter og musik:

Morten Fredberg-Holm

Mikkel T. Ørnebjerg

Emil Lykkegaard

Introduktion	3
Handling	3
Tema og struktur	3
Subplot	3
Baggrund	3
Spilpersonerne	4
Helvede i september	5
Tempo og timing	5
Vold	5
Krybende rædsel	5
Note om det okkulte	6
I: Ved en korsvej	6
Kickstart	6
Flashback: Til bal på slottet	7
Klienten	9
Round up	9
II: Søg og I skal finde	10
Rygter	10
Politiet	10
Familiehelvede; Vitafer, dabolistleder	10
Jesus loves you; Helle Dittmer, småskør hausfrau	11
Familiehelvede II; Lasse Severin, hjemmegående husfar	11
III: Led os ikke i fristelse	12
Ukendte variable; Henrik Brandt, privatdetektiv	12
Tilbage til klienten	12
Girls on film; Johannes Larsen, gambler	13
Blodets bånd; Christian Wagner, skibsreder	14
The Devil's right hand; Sebastian Kirk, enarmet maler	14
IV: Fri os fra det onde	15
Faldne engle; Kerberos Inkasso A/S	15
Skærsilden; Henry Lund, missionær	16
Et kendt ansigt; Steen Gerlach, politipsykolog	17
V: Mørket stirrer tilbage	18
Den hængte mand	18
Styx	19
VI: Helvedes forgård	19
Neukirchen	19
VII: Helvedes tjener	21
Mareridt i vågen tilstand	21
Det sidste offer; Gisela Adler, Berlin	21
VIII: Nedstigning til Helvede	23
Gæster i Helvede	24
Inderkredsen	24
IX: Sandhedens time	25
Djævelens fristelser	26
At besejre Teufel	27
At besejre Djævelen	27
Efterspil	27
Flowchart	
Handouts	

I n t r o d u k t i o n

The belief in a supernatural source of evil is not necessary; men alone are quite capable of every wickedness.

Joseph Conrad (1857-1924)

Handling

Spillerne er privatdetektiver, der sættes til at finde et bortført barn. Bortføreren viser sig, at være en mand der udgiver sig for at være Djævelen selv. Rygterne svirrer, og folk dør som fluer omkring detektiverne. Sporet leder videre til Berlin, til en natklub dybt under jorden, og en sandhed mere grufuld end deres værste fantasier. Måske ser de lyset. Måske finder de mørket i sig selv.

Ondskaben er tættere på end du tror.

Tema og struktur

"Fanden paa væggen" er et studie i vold, en dystert, måske okkult hævnhistorie om de dæmoner der plager os alle. Detektiverne sættes op mod den ultimative ondskab, i skikkelse af den mystiske Teufel og hans horder af faldne engle. I kampen mod dette symbol på Ondskaben, kommer de måske selv til at blive til det, de forsøger at bekæmpe.

Scenariet er bygget op som Dantes "Den Guddommelige Komedie", en nedstigning til Helvede, med mulighed for at afprøve alle forlystelserne undervejs. Alle spilpersoner har fra start overtrådt mindst ét af de ti bud, og vil konstant blive fristet til at overskride moralske og menneskelige grænser - Men de skal altid have et valg. Desværre er det langt nemmere og hurtigere at banke sandheden ud af en mand, end at psyke ham i timelange forhør. Og da de efterhånden begynder at tro det ER Djævelen de er oppe imod, så gælder vel alle kneb? Helliger målet midlet?

Dette scenarie er Djævelen. Det er dets fornemme pligt at friste spillerne. Og som altid, er synderne langt sjovere end dyderne.

Subplot

Gruppens leder, David Jankowski, er i dén grad ude at skide i et personligt hævntogt mod verden, i et orgie af vold og selvtægt. Mere intrige-interesserede grupper kan forsøge at hale ham ind fra overdrevet, og få løst op omkring de interne konflikter i gruppen. Subplottet hænger sammen med temaet, det gode mod det onde, besættelse, syndsforladelse, renselse.

Baggrund

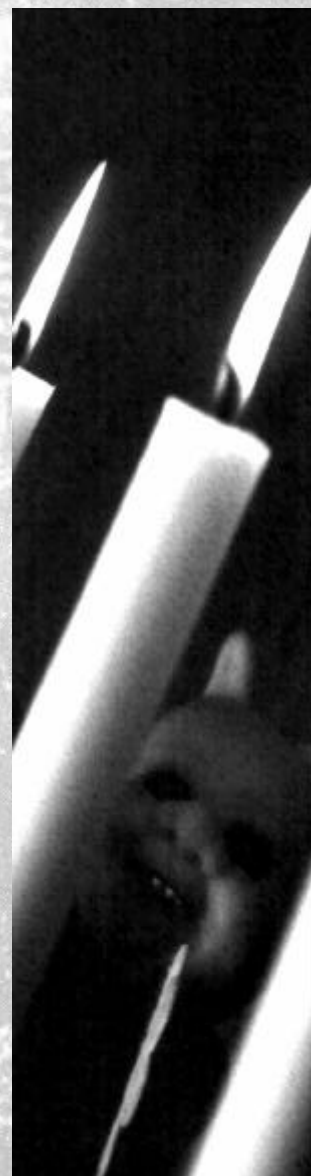
En kvindes barn er blevet bortført. Politiet kunne intet gøre. Der er nu gået halvandet år, og kvinden har kun et spinkelt håb om at hendes barn er i live. Hun hyrer Jankowski I/S til at finde bortførerne.

I virkeligheden har kvinden selv del i affæren; Hun har solgt sit barn. Hun gav efter for Djævelens fristelse. Og nu har hun fået kolde fødder.

I rollen som Djævelen ses: Teufel (han har selv taget det navn, of course), en kroatisk-tysk millionærarving, der har gjort det til sin mission i livet at spille Fanden. Han har etableret en diabolisk-kult omkring sig, bestående af freaks, fortabte sjæle og gale Marilyn Manson-kloner, Dæmonerne. Clive Barker ville have været stolt.

Teufel frister svage sjæle med sine mange penge. Byder dem at gøre ting, omhyggeligt udvalgt til at være det værste de kan gøre mod sig selv. En mor sælger sit barn. En smaskforelsket mand sælger sin kæreste. En maler ødelægger sin hånd. Alt sammen for mammon, for egen vinding, som et led i Teufels ondsksfulde sociologiske eksperiment. Folk tror jo på ondskaben. Folk opsøger den. Djævelen skulle have været her ved årtusindeskiftet, men han dukkede ikke op. Teufel giver bare folk hvad de gerne vil have.

I teknohelvedet "Club Inferno" dybt under Berlin, sidder Teufel som en edderkop i sit spind. Mødet med natklubben og Teufel er scenariets klimaks. Her skal spillerne stå distancen overfor en mand der måske er, måske ikke er, Djævelen selv.

Kort præsentation af spilpersonerne

Jankowski I/S

Lettere nedkøbt detektivbureau ejet af David Jankowski, hans kone Birgitte og Yasin Özdemir. Indtil for nylig med lokaler i Adelgade i det indre København, nu placeret i Nordvestkvarteret. Bureauet lever af sikkerhedsopgaver og juridisk bistand, men beskæftiger sig af og til med efterforskning, ofte uden betaling. Daglig leder for tiden er Birgitte Jankowski, der tager sig af alt fra klient-interviews til regnskaber. Bureauet har adgang til forskelligt elektronisk udstyr, skudsikre veste, kameraer, mikrofoner etc., og har desuden abonnement på de store internetregistre som folkeregisteret, strafferegisteret, Ribers Kredit Information, politiets døgnrapport mm. Dommerkendelser kan normalt erhverves med få timers varsel.

Nedenstående billede:

Fra venstre: David Jankowski, Joachim Schebel, Frank Lenz, Birgitte Jankowski, Yasin Özdemir.

David Jankowski

Daglig leder af Jankowski I/S, et lidt nedkøbt detektiv- og sikkerhedsbureau, som han ejer sammen med sin kone, Birgitte, og Yasin Özdemir. Tidligere soldat og sikkerhedsvagt. Er siden sit barns død blevet fjern og indesluttet, og har fundet sig et meningsfyldt sidehverv med at slå folk til plukfisk. Vold er blevet det sprog, han taler bedst. Som en slags hævnende engel banker han en skræk i livet på voldsmænd, der ikke kan lade deres koner, kærester eller børn være i fred. Ingen, end ikke Birgitte, kender denne hemmelighed. Bør spilles af en dominerende og karismatisk spiller.

Birgitte Halström Jankowski

En stærk kvinde, der kæmper for at holde sig oppe hver dag og holde sammen på bureauet. Uddannet jurist (sammen med Yasin) og en vild tøs i sine unge dage, hvor hun nød at køre råddent og gå i byen. Hun elsker stadig sin mand, men kan ikke nå ham i hans indelukkede tilstand. Hun tror, han er utro, drikker og er ved at gå i hundene. Leder desperat efter en mening med livet. Bør spilles af en kvinde, for indlevsens skyld.

Yasin Kemal Özdemir

Født af kurdiske forældre i Tyrkiet, men opvokset i Danmark. Kender Birgitte fra jurastudiet og David fra boksning. Tilfældet bragte dem sammen, og det endte med at Yasin modvilligt gik ind i detektivbranchen sammen med dem. Har selv tre halvvoxsne døtre sammen med Gülay, men nyder sit job mere end hjemmelivet. Muslimsk moralist, men også en munter og kvik fyr. Har flere penge end han burde have, og lyster han ikke vil være ved. Går i øvrigt ikke af vejen for et godt slagsmål. Bør spilles af en intelligent og morsom spiller.

Frank P. Lenz

Tidligere narkoman og biltyv, nu bureauets indbruds- og overvågningseksperter. En reformeret bølle, hvis største problem er hans ulykkelige forelskelse – i Birgitte. Splittet mellem kærligheden og sin ven, David, der gav han en fremstrakt hånd da alt andet gik i lort. Frank er betydeligt klogere og mere moralsk velfunderet, end man skulle tro. Måske gruppens mest normale menneske. Kan spilles af en stille, intelligent og følsom spiller.

Joachim Gabriel Schebel

Ældre, arret eks-strømer, der har været ude af cirkulation i over 10 år. En legende i underverdenen, hvor han hvor kendt som en frygtløs opdager, og en utrættelig forhørsleder. Han forsvandt efter en episode, hvor en mistænkt døde i forhørslokalet. Forsvandt langt op i Sveriges fjelde, hvor han fandt Gud og mistede sin sjæl. Schebel ser sig selv som Guds tjener der kan uddrive Djævelen af umenneskelige forbrydere, simpelthen ved at slå dem ihjel. På overfladen en hyggelig, piberygende detektiv med et glimt i øjet. I virkeligheden skingrende psykotisk. Med mindre...? Bør spilles af en ældre spiller, eller en der kan udstråle autoritet.

Helvede i september

Scenariet foregår i Danmark og Tyskland, efteråret 2013. Det er indian summer, altså langt varmere end det burde være i september. Byen er varm og kvælende, men også mulighed for regn og pludseligt blæsevejr. Der er masser af insekter i luften, overmodne frugter på træerne. Bladene er så småt ved at få den ildrøde farve. Der er en tryk-ken i luften, som før et tordenvejr. Som om verden holder vejret, og venter på noget skal ske...

Tempo og timing

When in doubt, have a man come through a door with a gun in his hand.

Raymond Chandler

"Fanden paa væggen" er et horror-scenarie med en heftig moralsk slagside, og religiøse/okkulte undertoner. Men det er også et scenarie der handler om at sparke døre ind og slå folk til lirekassemand. Forsøg at lure hvilken del gruppen synes bedst om, og kør ad det spor.

Fusion er normalt et spil der fokuserer meget på opklaring og efterforskning. I dette scenarie spoles der i nogen grad henover disse langsommelige elementer, da det er tænkt som kongresscenarie og derfor skal kunne køres på 6-8 timer. Spiller man scenariet privat, er man velkommen til at udbygge efterforskningen, og dermed forlænge spilletiden betydeligt. Personligt mener jeg, det tjener scenariet bedst at køre det som et svimlende fald, uden timelangt fodarbejde og spekulationer fra detektivernes side. Jankowski I/S er professionelle og dedikerede nok til at grave de fleste vidner og spor frem - det er bare et spørgsmål om tid. Det er mere interessant, hvordan de handler overfor bipersonerne, og hvordan de forholder sig til sandheden, end hvordan de fandt frem til den. Der er mange flere scener beskrevet, end spillederen reel får brug for. Der er frit valg på alle hylder, så længe sporet fører til Berlin, og den mystiske Teufel.

Vold

Fysisk og psykisk vold er et gennemgående tema i scenariet. Volden bør være realistisk og ubehagelig, men også fungere til spillernes fordel. For en gangs skyld, er det detektiverne der uddeler de værste tæsk. Jo "sejere" de selv synes de er, jo mere vil de vride sig senere, når det viser sig de måske er gået Djævelens ærinde, og i uhyggelig grad minder om det, de bekæmper.

Krybende rædsel

When you dance with the devil, the devil don't change. He changes you.

Joaquin Phoenix, "8 mm"

Dette scenarie må gerne være uhyggeligt. Uhygge er ikke monstret under sengen, men forestillingen om det. Billedet af en rationel verden skrider mere og mere, i takt med besættelsen af opgaven, de uhyggelige hændelser og de ting man ser sig nødsaget til at gøre. At man glemmer at sove, og kører igennem på kaffe, smøger og sprut, hjælper ikke just på situationen.

Den freudianske model, er at lade ting fra detektivernes underbevidsthed dukke frem. Drømme, erindringsglimt og syner kan dukke frem og ramme som en kold karklud, typisk i forbindelse med udlevering af dårlig skæbne. Undervejs i scenariet er der enkelte forslag til den slags "reality checks", hvor der slås hul i virkeligheden for et kort øjeblik. Man kan også smide småepisoder ind undervejs, accelererende hen imod slutningen. Sørg endelig for at springe hurtigt videre og desuden bagatellisere hændelsen, som om det aldrig er sket.

Til Schebel: "Jo mere du stirrer på den plet, jo mere går det op for dig, at den er symmetrisk, et afgudsbillede. Satan. Satan har været her, og han har sat sig mærke i denne kælder"

Til de andre: "Schebel står og glør åndssvagt på en fugtplet på væggen"

Gør det personligt. Birgitte ser lykkelige par overalt. Yasin møder absurde karikaturer af sig selv, hykleriske, overfladiske blæserøve. Schebel hører måske en hvisken fra værelset ved siden af, eller ser en familie på gaden, der minder om den familie, han kunne have i dag. Lyden af barnegråd, eller lugten af børneseng kan reducere David til et hulkende muskelbunt. Frank kan få flashbacks til voldelige episoder fra sin fortid, og måske gå helt i baglås under en konfrontation.

Bemærk! "Fanden paa Væggen" er ikke nødvendigvis et overnaturligt scenarie. Mystiske hændelser og sære syner skulle gerne kunne passe ind i en materialistisk, realistisk verden, hvor Gud og Fanden ikke plejer at blande sig.

Litteraturliste

Læs:
Bibelen
Dante
Clive Barker
James Ellroy

Se:
Lost Highway
Jacob's Ladder
Se7en
Angel Heart
Silence of the Lambs
Cabaret

Hør:
Noget mørkt og grimt...

Og: Undgå overdrivelse! Lad spillernes fantasi gøre arbejdet. Spilgrupper er meget forskellige i stil og ønsker, så brug det du kan, og hvad du tror vil virke. Hvis du er tvivl, så lad være.

Note om det okkulte

Scenariet har to mulige finaler:

I den ene er Teufel faktisk Djævelen. Detektiverne har overtrådt indtil flere af Guds regler, og forrådt sig selv og andre i deres kamp mod Teufel. Derfor tilhører deres sjæl ham. I flashbacks kan detektiverne få udpenslet, hvorfor de hører hjemme hos Djævelen. Men de kan slå ham, ved ikke at købe hans argumenter, modstå hans fristelser eller handle usevlisk af et godt hjerte (en kan f.eks ofre sig, for at lade de andre slippe).

Er der derimod bred enighed i gruppen, om at Teufel bare er en syg skiderik der udgiver sig for at være Djævelen, så er han det. Hvordan skulle Djævelen kunne have magt, hvis folk ikke tror på ham? Scenen ender måske i en voldelig konfrontation med en ynkelig Teufel der flæbende tigger om nåde. Og måske med en erkendelse af, at Ondskaben ikke nødvendigvis kommer udefra.

I

V e d e n k o r s v e j

Kickstart

Scenariet starter med en mursten gennem en rude. Frank og Yasin sidder i en bil en sen natte-time og holder øje med et hus i en landsby udenfor Kalundborg. Frank med en kikkert i hånden, Yasin med en Cocio. Bilen angribes pludselig af fem bøller, bevæbnede med jernrør, hamre, baseball bats. Samtidigt piler fyren de holder øje med ud ad bagdøren. David ser scenen fra et nærliggende tag. Birgitte og Schebel hviler bag i varevognen, der holder længere nede ad gaden og hører larmen ved en succes på ÅRV+Kommunikation.

Kør scenen hurtigt og hektisk. Forklar først omstændighederne undervejs eller efter scenen. Lad detektiverne være udstyrede med våben, mobiltelefoner etc. efter eget valg. Gruppen bestemmer selv, hvordan de splitter sig op, men det kræver hurtige beslutninger. Krydsclip mellem angreb og jagt.

Angreb på bilen

Bøllernes mål er tilsyneladende at smadre bilen / smadre personer i den. De angriber som vilde og stopper først, hvis en af dem bliver skudt, eller tre er nede.

Speedfreak i læderjakke

Jernrør: 13

Skade: +2

Skaldet nazifyr med tatoveringer

Basebalbat: 12

Skade: +2

Strithår og vilde øjne

Hammer: 10

Skade: +2

Fed fyr med bikerskæg

Jernrør: 12

Skade: +3

Jagt

Manden detektiverne jagter hedder Kåre Lukas og er mistænkt i en bortførelsessag (mere om det senere). Han er ranglet, kraftigt tatoveret og bevæbnet med en Tokarev 8 mm pistol. Han vender sig og skyder, hvis han opdager, han ikke kan ryste forfølgerne af sig. Kør jagten som vist nedenfor. Lukas har et forspring (5 succeser), der svarer til 50 meter. Detektiverne haler ind på ham hver gang deres succeser overgår hans.

Trin 1: Over mørk kålmark bag huset

Slå for at orientere sig: ÅRV+ Vildmarksliv+speciale (lytte eller lign). Herefter slag for at indhente Lukas:

Styrke+Idræt+speciale (løb, spurt eller lign.) Lukas fører med 5 succeser (Lukas: 6 terninger)

Trin 2: Gennem en stribe skov

Slå for at siksakke mellem træer og buske: KOO+Vildmarksliv eller Idræt+speciale (Lukas 4 terninger). Slå for at undgå halvt nedtrampet trådhegn ÅRV+Idræt+speciale (Lukas: Intet slag. Han ved, det er der).

Trin 3: Gennem kolonihaver

Slå for at indhente Lukas: Styrke+Idræt+speciale (Lukas: 6 terninger). Slag for at springe buk over små hække, havenisser, græsslåmaskiner etc.: SMI+Idræt+speciale (spring, løb eller lign.) (Lukas: 7 terninger). Gennem en tæt tjørnehæk: VIL+Vildmarksliv+speciale (tackling eller lign.)(Lukas: 9 terninger).

Trin 4: Skov/Mose

Slag for at orientere sig i mørket: ÅRV+ Vildmarksliv+speciale (lytte eller lign) (Lukas: Intet slag). Gennem skovbund, uden at falde i huller: SMI+Vildmarksliv+speciale (løb, skov eller lign.) (Lukas: 6 terninger)

Jagten ender enten med, at Lukas bliver skudt, eller flygter ud i mosen, for aldrig siden at blive set. Sørg endelig for at Lukas dør, bliver coma-patient eller flygter. Han kan evt. osse løbe ud foran en lastbil, i stedet for at løbe ned til mosen, hvis detektiverne ikke skyder på ham.

Efterspil

Politi, ambulancer, presse. Bøllerne nægter først at sige noget, men enkelte kan presses til at sige, at Kåre ringede og bad om hjælp til at få distraheret nogle forfølgere. En af dem spytter noget ud med "Han tager sig af sine egne".

Lukas' hus er en lille faldefærdig villa betalt af kommunen. Alle møbler er slidte og formentligt arvede, ligesom malerier på væggene ikke just svarer til Lukas' profil. Gør huset spooky og mærkeligt. Et antikt spejl i entreen er næsten dækket til med uigennemsigtig tape. Sorte vokslys er eneste belysning på badeværelset. Under tæppet i stuen, er der ridset et pentagram ned i de beskidte gulvbrædder. Konkrete spor afhænger af, hvor du gerne vil have detektiverne hen, men bør antyde narkotikamisbrug og diaboliske tilhørsforhold.

Lukas selv har ikke meget på sig: 6000 i kontanter, nøgler (mindst én der ikke passer til noget), pas, et sammenfoldet tarotkort ("den hængte mand"). Kortet kan evt. findes i huset i stedet, sat fast bag et maleri.

Flashback: Til bal på slottet

To uger tidligere. Den årlige banket for politi og privatdetektiver på rådhuset. Alle detektiver er til stede. Det er lykkes Birgitte at få David med, flot iklædt sit sorte jakkesæt, sort skjorte, intet slips. Agenda: Slik røv på politikere og få en venlig sludder med politiet, så de ikke chikanerer os så meget næste gang, vi render ind i dem på gaden.

Kåre Lukas

Lukas er 32 år, og certificeret taber. Hans papirer hos politi og sociale myndigheder afslører et liv fuld af fejltagelser og nederlag. Sidst var han spjættet for hashsmugling, men han har også siddet inde for tyveri, vold, blufærdighedskrænkelser og forsøg på afpresning. Siden han meldte sig ind i diaboliskirken, har han ikke lavet ulykker (i hvert fald ikke så det blev opdaget).

Lukas gør Teufels beskidte arbejde gennem Kaufmann (se side 18). Fru Wentzel genkendte ham på gaden, og pudsede Corso på ham. Lukas er et offerlam for historien, idet han serveres til detektiverne på et sølvfad – Han er dybt impliceret i komplottet, men måden man finder ham på, er gennem en løgn. Mere om det senere.

Våbenevner

Pistol: 10 terninger (- to succeser i mørke eller på folk i løb)

Skade: +4

Bureauet har brug for den ekstra PR. Ingen er formentlig særlig vilde med at være her.

Udvalgte spørgsmål:

"Nåmen, hvor kommer du fra så?"

"Nåmen, hva laver du så?"

"Nåmen, det lyder da spændende"

"Var det ikke dig der skød ham der ude i Tårnby for et halvt års tid siden?"

(Til Birgitte) "Du var da ved at blive jurist engang, var du ikke? Hvorfor blev du ikke færdig med det egentlig?"

(Til Schebel) "Nå, jeg hører du har været ude og rejse?"

(Til David) "Hey, tillykke for resten. Jeg hører du er blevet far!"

Scenen er til for at give ro til rollespil, og give spillerne en fornemmelse af den verden, de færdes i. Bemærk: Denne scene er et flashback, der forklarer hvorfor detektiverne er hvor de er, og hvad deres opgave går ud på.

Aftenen går med pindemadder og small-talk. Politifolk synes at undgå Schebel. En narkobetjent synes at genkende Frank. Ingen der kender til tragedien, nævner David og Birgittes barn. Yasin er der ingen der provokerer. En forsøger måske at få gang i en flirt med Birgitte. Da politimesteren popper en flaske champagne, er der en vittig hund der råber "skyd efter benene!".

Personer

Rita Holm Olesen, overborgmester i Kbh.

Parfumehørmende lille dame i smart buksedragt. Vimser rundt og fører overfladiske samtaler med alle (Se desuden Fusion s. 17)

"Jamen jeg syns, I gør et storslået stykke arbejde, det gør jeg. Det kan jo ikke være rimeligt, politiet skal stå med det hele, det kan det ikke. Jeg siger, lad os få kriminaliteten bragt ned, og få vækst til den private sektor. Det mener jeg virkelig, det gør jeg!"

John Tranholm, kriminalkommisær

Stor, Jens Okking-agtig mand i krøllet smoking. Ved at de private hader ham. Gør sit bedste for ikke at genere nogen. Drikker nervøsiteten væk.

"Åh, behøver vi snakke fag? Jeg har så sjældent fri."

Peter Sandellhave Nicolaisen, privatdetektiv

Direktør for "Sikkerhedsholdet". Ung solbrændt fyr med flakkende blik bag de tonede modebriller. Skræddersyet Armani-habit. Hans nye sko er af ægte afrikansk vandbøffel, og har kostet 6350 E (se desuden Fusion s. 33).

"Jeg tror der kommer meget mere gang i web-kriminalitetet de næste par år. Det var dér jeg ville satse, hvis jeg var jer. Men det må I selvfølgelig selv om."

Laust Erlandsen, nyudnævnt IT-borgmester i Kbh.

Sælskindsblazer, modeklippet skæg. Hænger konstant i mobilen eller på mini-pc'en. Mildt irriterende.

"Folk er utrygge over den stigende vold. Vi må sende et klart signal til ballademagerne: Vi vil ikke ha' det! Har du smagt denne her pastrami? Den er altså virkelig lækker."

Anja Westergaard, freelance konsulent

Sortklædt sexbombe (synes hun selv) der konstant mangler cigaretter eller ild. Fisker efter arbejde indenfor PR og juridisk rådgivning. Stort ordforråd. Svedige hænder.

"Altså jeg tror ikke på det her formynderiske samfund, med "du må ikke dit og du må ikke dat". Når alt kommer til alt, er vi jo alle sammen ansvarlige for vores egne handlinger"

Steen Gerlach, medieliderlig politipsykolog

Slesk, Per Arnoldi-agtigt udseende herre med modebrille og spraglet strikket vest under blazeren (hans kone strikker en ca. hver 14. Dag). Kendt for sine psykologiske profiler af mordere og voldtægtsmænd. Ikke bange for at løbe med en halv vind, for at komme i avisen (Gerlach dukker op senere i scenariet).

"To ord: Modus Operandi. Folk har indgroede vaner, man kan aflæse ligesom en kode. Og forbryderes vaner er ofte ligeså gennemskuelige som... simpel matematik!"

James Gerhardt Overgaard, tidligere restauratør

Pavarotti-klon der brokker sig over buffeten. Han er et kendt ansigt. Jankowski I/S anholdt Overgaard for 8 måneder siden. De var hyret af et forsikringselskab, til at efterforske en arbejdsulykke. Overgaard satte ild på restauranten for at dække over forholdene. Kokken Ahmad ligger stadig på brændsårssafdelingen.

"ja jeg venter jo på en erstatning fra staten for frihedsberøvelse. Og så har min advokat fået udsat retssagen, så jeg kan komme på skiferie."

Johannes Graaf, Retspolitisk ordfører for Venstre

Bredskuldret, velduftende mand i jakkesæt og skriggrønt slips. Velformuleret og jovial. Rygtet siger han går efter statsministerposten, nu hvor folk har glemt hvorfor, han gik af som indenrigsminister.

"Jamen vi vil jo alle sammen gerne have løst de problemer. Men hvor skal pengene komme fra?"

Mogens Larsen Jørgensen, enhedslisten

Lille kikset mand i denim-skjorte. Tidligere skolelærer. Klogere end han ser ud til.

"Selvbeskyttelsesakten skulle efter sigende have bragt antallet af forbrydelser ned på 60% af tidligere – Men mon ikke det er fordi, at folk ikke anmelder forbrydelser længere? Der er jo ingen til at tage sig af dem alligevel"

Klienten

David bliver spottet af Virgil Corso, en ældre herre i sort habit, der mest af alt ligner bedemanden fra Lucky Luke. Han fortæller lavmælt, at han repræsenterer Beatrice Wentzel, og om han måtte tage et øjeblik af hans tid? Andre fra bureauet er velkomne.

Fru Wentzel venter i et værelse ovenpå. De lange korridorer runger for hvert skridt mod døren, hvorfra en sagte mumlen lyder. Fru Wentzel er alene i værelset, en mørk silhuet mod det store vindue. Hun er relativt kort for hovedet. Ind imellem må Corso supplere. Fru Wentzel er sekretær i Udlændingestyrelsen. Det er sagen uvedkommende. For at gøre det kort: Det handler om kidnapning. Maria Wentzel, født den 16. Juli 2006. Forsvandt for halvandet år siden, den 6. Marts 2011. Politiet har henlagt sagen, da ingen forventer Maria er i live. Fru Wentzel er af en anden mening.

Corso fremdrager en kuvert fra en attachemappe. Der er et grynet udprint i kuerten. Et billede af en pige i 5-6 års alderen. Hendes nøgne hud er ru og beskidt. En sort bjælke dækker øjnene. Baggrunden er totalt anonym, kunne være hvor som helst.

Billedet er blevet mailt anonymt til Fru Wentzel. Detektiverne er velkomne til at se den oprindelige mail. De kan spørge alt det de vil, og får for det meste svar. Politirapporterne er ligeledes tilgængelige. Fru Wentzel betaler godt. Hun vil bare have sin datter hjem igen.

Virgil Corso

En distingveret ældre herre, omtrent så spændende bekendtskab som en skål kold havregrød. Han udtaler sit navn med engelsk accent, men der er intet der tyder på en udenlandsk oprindelse. Corso tilbringer næsten al sin tid krum-bøjet over papirerne på sit kontor i Adelgade (skrat overfor hvor Jankowski I/S havde kontorer, indtil for 8 måneder siden). Corso har ingen holdning til fru Wentzel eller hendes sag – Han er blot hyret til at gøre et stykke arbejde. I hans øjne er det vigtigt at skelne mellem personlig moral og jura. Derfor rører det ham heller ikke, at han før var advokat for den nu afdøde hr. Wentzel, og ville have assisteret ham i skilsmissen (der aldrig blev til noget).

Corso er som et spøgelse, totalt gen-nemsigtig og uberørt af historien. Den perfekte tjener, da han på ingen måde involverer sig personligt.

Round up

Nedenstående spor kan samles op nu eller senere. Detektiverne kommer på sporet af Kåre Lukas via den hotmail der er blevet brugt til at sende billedet til fru Wentzel. Lukas har været så dum at oprette den i sit eget navn. Han har desuden kontakter i diabolisk-miljøet og en enkelt dom for seksuelt overfald. En overvågning sættes i gang. Tiden går med at surfe pædofili-sider og læse politirapporter. Der begynder at danne sig et mønster. Maria er ikke det eneste barn der er forsvundet. Henved 30 piger og drenge i alderen 1-5 er forsvundet sporløst de sidste 4 år, angiveligt bortført. Kidnapperne har aldrig stillet krav om løsesum, eller på anden måde ladet høre fra sig. Politiet aner en sammenhæng mellem enkelte sager, men har intet konkret at gå efter.

Scenen "Kickstart" indtræffer. Spilpersonerne er nu tilbage til efter jagten. Kåre Lukas er død eller undsluppet. Kørselsrapport om Lukas' hus, efterspil med politi etc. Men gør det hurtigt – Der er meget der skal nås!

II

S ø g o g l s k a l f i n d e

Rygter

- Den russiske mafia, der for alvor er rykket ind i København, ved sikkert noget om bortførelserne. Men ingen tør rigtigt spørge dem.

- Børnene sælges til pædofile i Frankrig og Belgien.

- Børnene sælges til pædofile på Christiansborg.

- Politiet ved udmærket ved der er de skyldige, men de tilbageholder oplysninger, for at undgå skandale, som Dutroux-sagen i Belgien i 1996.

- Det er Djævelen der tager folks børn. Djævelen har været på jorden siden årtusindeskiftet og vandrer blandt mennesker. Han har dog holdt sig skjult, og smeder sine rænker i hemmelighed.

- Børn er ikke de eneste der forsvinder. Voksne jomfruer bliver også bortført, for at blive ofret i diabolisternes hedenske ritualer.

- Der forsvinder af og til ludere fra området omkring Enghave Plads. En hvid varevogn er blevet set ved flere lejligheder, men politiet gør ingenting.

- Kåre Lukas har gået og blæret sig med, at han var blevet venner med nogle tyskere, hardcore-diabolister uden for det etablerede kirke.

- Lukas har også engang sagt, at han kendte Stine-morderen, før han blev pågrebet.

I dette afsnit begynder detektiverne deres egen efterforskning. Der er forskellige spor og scener, man kan lade falde hvor det passer. Brug dem, du bedst kan lide, og glem resten. Eller lav det om.

Det frarådes at bruge alle scener i scenariet – Så bliver det simpelthen for langt. Lur spillernes ønsker, og gå efter din egen lyst til at køre en given scene. Du kan også med fordel "spole" henover passager; "I bruger to dage på at besøge og ringe rundt til alle de stakkels familier der har mistet et barn. I oplever en masse tragedier og hører på en masse tuderer og magtesløshed, men der er ikke noget der fører direkte videre i jeres efterforskning. Et enkelt tilfælde er dog interessant; Det er Helle Dittmer, som siger at..."

Ved indgangen til hver scene, er et par muligheder for hvordan man finder frem til stedet/personen. Rækkefølgen er fri, så længe spillerne ikke snyder sig selv, ved at opklare det hele for hurtigt. Håbet er at skabe et mere dynamisk flow i historien, og gøre scenariet åbent for improvisation og interaktivitet (se desuden flowchart).

Rygter

Kan samles op i underverdenen, på barer, ved dør-til-dør fodarbejde, hos politi og vidner. Bør være små og diffuse i starten, mere konkrete jo nærmere man kommer Teufel i scenariet. Rygter kan være med til at hjælpe detektiverne på sporet af bipersoner og scener (se de enkelte scener). Flere rygter: Se sidebar.

Politiet

Her kan man hente stort set alle rapporter og personoplysninger på folk i scenariet. Kriminalpolitiet har ikke tid til at forklare sammenhænge eller høre på teorier om Djævle og dæmoner. For dem at se er der ikke noget organiseret, og organiseret kriminalitet ligger jo i øvrigt udenfor detektivernes beføjelser. Kriminalassistent Uffe Worm, der i sin tid havde sagen om Marias forsvinden, mener ikke der er nogen grund til at male fanden på væggen.

Familehelvede

Vitafer, diabolistleder

Da Kåre Lukas er erklæret diabolist, er det måske relevant at forhøre sig i hans "flok". Det er ikke noget problem at få en aftale med Vitafer, alias Torben Kolle, leder af diabolistkirken i Valby. Han vil invitere detektiverne forbi til en kop kaffe i sin havestue.

Satans tilbeder er i færd med at slå græsset, når detektiverne ankommer. Med oprullede skjorteærmer og solbrændt ansigt byder han velkommen og kom dog indenfor, fløde eller sukker? Vitafer/Kolles kone er en neurotisk Kirsten der vimser rundt i baggrunden med et kropssprog som en pryglet hund. Vitafer lader ikke en chance gå forbi for at terrorisere hende med et overbærende smil. Efter at have smagt på kaffen: "Nå, har du været i Netto?". Når hun taler:

"Er du sød at tale lidt højere, skat?", "Ja ja, du behøver ikke råbe, jeg sidder jo lige her".

Om Lukas kan Vitafer ikke sige meget. Han prøver på, ikke at se på medlemmer af flokken som individer, men som ressourcer. Lukas var ikke medlem af inderkredsen og derfor ligegyldig. Vitafer vil hjertens gerne gå ind i en længere diskussion om den stærkes magt, menneskets lighed med dyrene og det kristne hykleri der stadig trives. Men sagen kan han ikke rigtig hjælpe med. Han har dog hørt rygter om, at Lukas havde kontakt til nogle tyskere der forsøgte at rykke ind på det danske "marked", men man hører så meget.

"I modsætning til hvad I måske har hørt, så spiser vi altså ikke små børn til morgenmad. Menneskeofringer er totalt passé. Hvis man skal have Djævelen i tale, så skal man ofre noget af sig selv, det er hele humlen. Djævelen er jo i dig og mig. Og Helvede er en sindstilstand, ikke et rejsemål"

Jesus loves you

Helle Dittmer, småskør hausfrau

Women give themselves to God, when the Devil wants nothing more to do with them

Sophie Arnold (1740-1802)

Det er nemt at finde frem til Helle Dittmer. Hun fik bortført sin to-årige søn Jonas for snart tre år siden, og omstændighederne omkring bortførelsen ligner fru Wentzels til forveksling. På nær det faktum at Helle Dittmer siden har ændret vidneforklaring, og at hun nu hævder at hun selv solgte sit barn. Til Djævelen. Politi og domstole mente dog at fru Dittmers mentale tilstand gjorde det svært at forfølge sagen yderligere; Man mente hun var skør, og det havde man ret i. Men bare fordi man er paranoid, kan der jo godt være nogen efter en...

Helle Dittmer bor i en nips-overfyldt toværelses i Glostrup. Ud over at samle på døde fluer (det ser det i hvert fald ud som hun gør, der hænger klistrede strimler af fluepapir i alle døre), samler fru Dittmer også på porcelæns- og glasfigurer. Hun er særligt stolt af sin "Noahs ark" samling med to af alle dyrene. Plakater med religiøse motiver pryder væggene, og der bliver rigtigt hygget om krucifikset med lys og røgelsespinde.

Fru Dittmer selv er nervøst smilende, lettere bims (IND+Kommunikation+psykologi) og sikkert med mærker efter selvpisk under den kridhvide skjortebluse. Håndleddene har hvide ar på kryds og tværs, og medicinskabet er fyldt op med piller. Uanset hvor højt fru Dittmer skruer op for den nykristne popmusik, kan hun ikke holde sine egne dæmoner ude.

Efter eget udsagn solgte fru Dittmer sit barn til Djævelen ("Ja, jeg kan jo godt kende ham, han er ikke sådan at tage fejl af, og hvem skulle ellers lokke en moder til at sælge sit barn? Det er lige ham!"), en høj mand med fipskæg og borende øjne (hendes beskrivelse er fordrejet efter egne vrangforestillinger). Dengang boede hun på Vesterbro, enlig mor med skiftende partnere og gæld til op over begge ører (bl.a. til Kerberos Inkasso, se side 15). Hun gav sit barn for at blive gældfri, og for at komme væk fra stenbroen – Og ganske rigtigt, tragedien fik de sociale myndigheder op ad stolen, og fru Dittmer fik en nystandsats lejlighed. Hendes gæld forsvandt også. Hun betaler af på sin personlige gæld til Jesus hver eneste dag. "Men Jesus, han tilgiver, han tilgiver de synder, som vi ikke kan tilgive os selv".

Familehelvede II

Lasse Severin, hjemmegående husfar

Lukas har en seddel med en adresse siddende på sit køleskab. Adressen tilhører ægteparret Ditte og Lasse Severin, henholdsvis 29 Og 34 år. Der står også anført en Simon på adressen – Det er parrets søn på halvandet år.

Der er ikke nogen der tager telefonen på adressen.

Familien bor i et pænt rækkehus i Hvidovre. Det første der møder nyankomne, er en gennemtrængende barnegråd inde fra huset. Den vrælende unge er blevet placeret i en hoppegyng i døren til stuen, hvor Disneys Alladin kører

Torben Kolle alias Vitafer

Normalt ikke diabolisternes ansigt udadtil, men dog et udmærket af slagsen. Kolle er ejendomsmægler i København, og et venligt familiemenneske. Man skal bare ikke blive uvenner med ham. Spiller man efter reglerne, vil man ikke kunne finde noget snavs på ham. Og spiller man uden regler, vil man erfare, at Vitafer har øvet sig i denne diciplin i årevis, og har et dedikeret og skrumpeløst bagland.

Vitafers yndlingsfilm er "Nosferatu" fra 1926. Udover filmplakater er hans hus prydet med ægte malerier, enkelte af Sebastian Kirk. Han smiler hemmelighedsfuldt til spørgsmål om ægtheden og stilen - Kirk plejer da at være bedre? Hemmelighedsfulde smil lader iøvrigt til at være Vitafers speciale, en evne han synes at afprøve i høj grad på Schebel og/eller Yasin.

på tv'et. Det er efterhånden nogle timer siden, Simon er blevet skiftet. Lasse spiller Diablo VII på computeren, iført hovedtelefoner, og hører hverken baby eller buldren på døren – Med mindre man bliver ved.

Der er ikke meget at hente hos Lasse Severin. Hans kone er på forretningsrejse – vistnok i Frankrig – og kommer først hjem på tirsdag. Lasse er hjemmegående, noget han ikke virker hverken glad eller stolt af. Hvis man borer i det, kan man godt få en fornemmelse af, at Lasse giver faderrollen skylden for sine manglende karrieremuligheder. Men han kender ikke Kåre Lukas, og har oprigtigt talt ingen anelse om, hvorfor hans adresse er at finde i dennes hus.

I virkeligheden har Lasse lavet aftale om at sælge Simon, mod en velbetalt konsulentstilling. Det er han bare ikke klar til at indrømme overfor fremmede. Detektivernes tilstedeværelse kan måske være medvirkende faktor til, at Lasse "vågner op", og giver sig til at tage sig lidt af sit barn.

L e d o s i k k e i f r i s t e l s e

The devil tempted Christ, but it was Christ who tempted the devil to tempt him.
Samuel Butler (1835-1902)

I dette afsnit kommer detektiverne tættere på sandheden og på Mørket. Og fristelsen er ikke kun noget der overgår svage bipersoner. Detektiverne opsøger selv deres fristelse og deres egen undergang.

David og Schebel er konstant fristede til at knalde folk ned. Frank finder helt sikkert et brev kokain, hvis han kropsviterer nogen eller deltager i en ransagning af en lejlighed. Yasin finder måske en stak pengesedler - eller nogle pornoblade?

Ukendte variabler

Henrik Brandt, privatdetektiv

Der er flere måder, man kan finde frem til privatdetektiven Brandt på. Den nemmeste (og mest utilfredsstillende) er, at Brandt ringer, da han læser om Kåre Lukas' død/efterlysning/anholdelse i avisen. Han er nysgerrig. Han blev nemlig for en måneds tid siden sat til at følge efter Lukas og finde ud af hvem han var. Han blev hyret gennem en advokat der hed Corso.

Man kan også støde på Brandt, ved at holde Kåre Lukas' hus under opsyn i dagene efter hans død. Brandt sniger sig ind i nattens mulm for at finde ud af mere, eller måske for at fjerne spor af sin egen efterforskning. Måske har han efterladt et spor i huset, en glemt mikrofon, et par fingeraftryk eller andet der kan føre detektiverne på sporet af deres småkorrupte kollega.

Brandt er såmænd hjælpsom nok. Han er slesk og vil forsøge at forhandle sig til gentjenester, men har ikke lyst til at slås. Han giver sin version af sagen uden de store trusler.

Tilbage til klienten

Konfronterer man Corso, vil han henvise til sin tavshedspligt.

Beatrice Wentzel kan presses til at fortælle et par ting.

Hun genkendte tilfældigt manden med slangetatoveringen på gaden som en af de skumle typer, hun havde set hænge ud omkring huset dagene inden Maria forsvandt. Hun satte Brandt til at finde ud af hvem han var gennem Corso. Detektivernes undersøgelser tyder på hendes mistanke var korrekt – Det er jo kun godt.

Ovenstående er såmænd sandt nok, og det er også den version Corso kender til. Men der er selvfølgelig mere, som man kun får at vide ved virkelig at klø hårdt på (psykisk, ikke fysisk). To seksere på IND+Kommunikation+psykologi vil afsløre hendes skyldkompleks. Fru Wentzel kender bortførererne (!). Hun ved ikke hvem de er, men hun har set dem, talt med dem. Hun overgav selv Maria til dem mod summen af 375.000 E.

Corso oprettede hotmailen i Lukas' navn og mailede billedet til fru Wentzel, for at give detektiverne et spor at gå efter. Fru Wentzel ved ikke hvem billedet forestiller.

Henrik Brandt

En 47-årig dyneløfter med speciale i at få mest muligt ud af alle sager. I modsætning til David, behøver han ikke være overbevist om en mistænks skyld, før han snyder med bevismaterialerne. Og som Yasin, lader han til at gå mere op i sit ansigt udadtil, end det ansigt der møder ham i spejlet hver morgen.

Brandt blev betalt af Corso til at finde ud af alt om Kåre Lukas. Han afleverede rapport, fotos, personoplysninger og kopier af Lukas' papirer til Corso for en måned siden, og har ikke hørt noget siden. Brandt gemmer altid kopier af sine sagsakter – Man ved jo aldrig, de kunne måske gøre nytte en dag.

Det er ikke nemt for Beatrice Wentzel at indrømme, at hun har solgt sit eget barn. Det totale sammenbrud lurer lige om hjørnet. Fru Wentzel er godt klar over hvad hun har gjort og er villig til at melde sig selv, hvis detektiverne mener, det vil hjælpe med opklaringen. Hun ved med sig selv, at Maria er i live, og hun vil have hende hjem for enhver pris.

"Der er mange katte her i kvarteret. I ved hvordan katte kan skriges? Det lyder som en baby der græder, fuldstændigt ligesådan. Nogle gange vågner jeg ved det om natten, og jeg er lige ved at gå ind for at samle Maria op. Men så kommer jeg i tanker om, at hun ikke er der. Jan, min kæreste, han forstår det ikke. Vi er fremmede for hinanden, mødes kun over morgenkaffen. Jeg kan ikke have ham tæt på, forstår I? Det er mit private helvede det her. Jeg har selv skabt det sådan. Men jeg fortryder. Jeg fortryder så bitterligt. Jeg ville give alt, for at holde min lille pige i mine arme igen, bare for et øjeblik."

"Jeg gjorde det for at hævne mig på Erik. Han havde en anden dengang, var ved at søge skilsmisse, og han ville have fået forældremyndigheden. Jeg var arbejdsløs. Jeg kunne ikke bære, at han ville tage Maria fra mig. Den fornøjelse skulle han ikke have. Jeg gjorde noget forfærdeligt, det værste en mor kan gøre. Og jeg mistede både Maria og siden hen Erik. Det knuste hans hjerte, da Maria blev bortført... Da jeg... Jeg beder ikke om sympati, bare hjælp. Hjælp mig."

Det er sandsynligt spillerne vil foragte fru Wentzel fremover. Men prøv at få dem til at se udover det. Der er en eller anden syg stodder der køber folks børn og slipper afsted med det. Uanset om man kan lide klienten, er sagen alvorlig.

Direkte spor

Manden i kameluldsfrakken

Manden der opsøgte fru Wentzel i sin tid, en pæn ældre herre i kameluldsfrakke, præsenterede sig aldrig ved navn. Hun mødte ham et par gange på Assistens kirkegård, hvor hun gik tur med barnevognen. Manden foreslog at købe hendes barn. Først troede hun, han var skør. Men prisen blev ved med at stige. Hun har ikke set ham siden hun en regnvejrsdag i maj overrakte Maria til Slangetatoveringen, Kåre Lukas, på kirkegården. Manden gav hende 375.000 E i en plasticbærepose. I politirapporten står, at barnet blev fjernet fra sin barnevogn udenfor Føtex ved Nørrebro Station.

Djævelens vistkort

Skæbnen ville at Fru Wentzels eksmand døde af et hjertetilfælde få måneder efter Marias "bortførelse". Fru Wentzel arvede og er i dag meget velhavende. Hun har aldrig rørt de 375.000. Dybt nede i posen ligger et visitkort med et trykt logo på. Det forestiller en grinende djævel. Der er ingen tekst på kortet. (Kortet kan også dukke op andre steder, hos ofre eller sympatisører)

Girls on film

Johannes Larsen, gambler

Man kan finde Johannes Larsen via rygter i underverdenen og rygter blandt amatør-diabolister. Rygterne går på, at Djævelen har stjålet Johannes' kæreste eller at han har tabt hende i kortspil med Djævelen.

Beatrice Wentzel

En 37-årig kvinde der ser 10 år ældre ud. Bag hendes velpolerede facade lurer et skyldkompleks af monstrøse dimensioner. Fru Wentzel lå i skilsmisseforhandling med sin mand, da manden i kameluldsfrakken fristede hende over evne. Fru Wentzel solgte datteren Maria, for at hævne sig på sin mand og på denne måde undgå, at han fik forældremyndigheden. Er siden hen blevet kæreste med Jan, en kedelig ingeniørtipe, mest af alt for at have nogen i huset.

Fru Wentzel bor på Drosselvej på Frederiksberg i en et alt for stort, lidt misligholdt hus. Et par katte bolttrer sig i den overgroede have, eller roder i skraldet ved bagdøren, men de hører ikke til huset.

I et klodslignende socialt boligbyggeri på Nørrebro, finder man Gambleren. Det er varmt i vejret, og lydene af børns leg ekkoer i gården. Den store etværelses lugter sødligt af sved, og lokalet summer af varme, og de hvepse der har fundet vej ind gennem de åbne vinduer. Møbleringen er sparsom, væggene hvide, og det eneste iøjnefaldende er de hundredevis af pornofilmkassetter der står og ligger i bunker på gulvet. I lædersofaen foran tv'et flyder Johannes Larsen, bleg og grotesk overvægtig. Hans blik er fjernt og tomt, øjnene dækket af en tynd film af vand. Munden står åben over dobbelthagerne, og alt der kommer ud af den er sløret og blottet for følelse. Han ænsrer ikke hvepsene der kravler på hans ben og på resterne af kanelbrødet på bordet. Han ænsrer knap detektiverne, eller den pornofilm der kører uden lyd på tv'et.

Johannes Larsen er svært depressiv (IND/ÅRV+ Videnskab+ Psykologi). Han er svær at kommunikere med, da han er ligeglad med alting, inklusive sig selv. Han er fortabt for omverden og umulig at redde uden langvarig psykiatrisk krisehjælp.

Et indrammet billede ligger i rodet på stuebordet. Det forestiller Johannes, smilende og 30 kilo slankere, med armen om en almindeligt udseende pige af thailandsk herkomst. Det er "Nina". Nina bor her ikke mere. Johannes har solgt hende, fordi han skyldte nogen penge. Med en doven bevægelse peger han mod en skuffe der bugner over af papirer. Heri ligger bl.a gældsbreve og kvitteringer fra Kerberos Inkasso A/S. Borende spørgsmål vil resultere i at fede tårer lydløst glider ned af Johannes' store kinder.

Johannes skyldte rigtigt mange penge væk, og blev opsøgt af et par store brød fra Kerberos Inkasso. Da Johannes ikke kunne betale, gav de ham et tilbud han ikke kunne afslå. De ville stryge hans gæld og give ham 100.000 oveni, til gengæld ville de tage hans kæreste med. Johannes sagde ja.

Nina blev umiddelbart efter sat på et fly hjem til Thailand. Johannes gik i hundene. Han har ingen anelse om hvad der er sket med Nina, men ved at hun aldrig kommer tilbage. Han tabte det hele, da hun solgte hende, og hun ville aldrig tilgive ham, selvom hun var i live.

Blodets bånd

Christian Wagner, skibsreder

Ved at tjekke Lukas' bankkonto (kræver dommerkendelse, tager tid), er der især én nylig transaktion der springer ud, nemlig en indbetaling på 60.000, indbetalt af Christian Wagner. Wagner tager ikke sin mobil, men man kan få en aftale ved at ringe til hans sekretær – Desværre først om to uger.

Utålmodige detektiver kan opspore Wagner i hans frokostpause. Han spiser frokost på Admiral Hotel sammen med et par forretningsforbindelser. Et par murstensvægge i sorte jakkesæt vil forsøge at spærre vejen til Wagners bord, men med vold eller diplomati kan man få foretræde.

Fredelig metode: Wagner vil tale privat med detektiverne, hvis de nævner Lukas og/eller pengeoverførslen. Han vil tale så rent ud af posen som han synes han kan uden, at rode Kåre ud i mere lort. Kåre er nemlig hans søn. Han ved, at Kåre er narkoman, men "låner" ham af og til penge, til at komme på fode igen. Han kender ikke til andre forbrydelser, eller skumle venner og kontakter Kåre eventuelt kunne have.

Voldelig metode: Panik i restauranten og tilkaldelse af politi. Wagner vil stadig kunne give ovennævnte oplysninger, dog vil han naturligt nok være mindre samarbejdsvillig, hvis man lige har knaldet hans bodyguards ned. Skulle det komme til klammeri med Wagner selv, kommer der muligvis endnu en hemmelighed på bordet. Ved blodsudgydelse vil Wagner nemlig indtrængende advare om, at man kommer for tæt på. Han har nemlig AIDS. Det vil være en fremragende måde at sætte detektivernes voldelige adfærd i perspektiv, og samtidigt give heftig skyldfølelse, når den mand man står og slår på, forsøger at redde en fra at blive smittet med en dødelig sygdom.

The Devil's right hand

Sebastian Kirk, enarmet maler

Flere af personerne i scenariet har mulighed for at lede detektiverne på sporet af Kirk. Hos Vitafer kan man muligvis lægge mærke til et maleri af ham, og undre sig over stilen (ÅRV+ Kunst) – Der står ganske vist, det er en Kirk, og det ligner lidt, men det er samtidigt helt forkert. Folk der ikke kender noget til kunst, synes sikkert bare, det er grimt. Måske har man set noget lignende før – f.eks hos Lukas?

Sagen er den at siden Kirks ulykke, er diabolister de eneste der køber hans senere værker. De har hørt rygter om, at Kirk solgte sin højre hånd til Djævelen, og ser de ubehjælpelige malerier han i dag producerer med venstre hånd, som en stor diabolisk in-joke, en triumf for Satan og hans disciple.

Man kan finde Kirk gennem et af de gallerier, han udstiller på eller ved at surfe på nettet. Han har et atelier på en forblæst skrænt ud mod havet, nær Slagelse på Sjælland. Uanset om man ringer eller møder op personligt, er det sandsynligvis Kirks kone Mona man kommer til at tale med. Hun er pottemager, og har værksted i den anden ende

af huset. Mona vil afvise alle der minder om journalister og på det kraftigste advare mod, at man kontakter Kirk, da hun mener, han er uligevægtig. Han lukker sig inde i dage ad gangen, og taler ikke med andre end Alexander (hans slange).

Mona har ganske ret, Kirk er ikke helt rask i hovedet. Han maler meget mere nu, end han nogensinde før har gjort. Han er manisk stædig, på piller og selvpineri. Han ser sin ulykke som en prøvelse, den ultimative prøvelse for en kunstner. Han har fået frataget alt, og må som Sisyfos starte forfra.

Sebastian Kirk er en mager mand med et borende blik og en uregerlig frisure. Hans højre hånd er en bleg stump, som han kun kan bevæge ganske lidt. Siden ulykken for 2 år siden har han forsøgt sig med at male med venstre hånd, med mildest talt blandede resultater. Når Kirk ikke er optaget med sine klatterier på lærredet, raver han løs i speedsnak om kunst, kusse og mytologisk sludder fra nordiske gude- og heltesagn til de græske myter. Han er ikke specielt meddelsom omkring ulykken og har ingen grund til at indrømme noget over for fremmede. Kirk har en klippepyton, som han fodrer med levende mus.

Man kan dog muligvis gøre sig gode venner med Mona. Hun er en intelligent og behagelig, lidt hippie-agtig kvinde, der er oprigtigt bekymret for sin mands tilstand. Kirk fortalte hende i sin tid historien om, hvordan Djævelen havde fristet ham til at stikke hånden i den maskine der reducerede hans dyrebareste legemsdel til en blodig stump. I sin febevildelse på hospitalet fortalte Kirk, at en mand havde opsøgt ham i atelieret og filosoferet over berømmelse og værdien af kunstgenstande. Manden havde sagt, at Kirks malerier ville stige gevaldigt i værdi, hvis Kirk pludselig ikke var i stand til at male mere. Og derefter havde han givet ham papirerne på en forsikring på 1,5 million der var udfyldt i Kirks navn, og ville blive udløst i det tilfælde Kirk blev uarbejdsdygtig. En forsikring, der udløb dagen efter. Mona ved ikke, hvorvidt historien er sand, men det er sandt at parret fik udbetalt en anelig forsikringssum.

IV

F r i o s f r a d e t O n d e

Detektiverne har sikkert allerede overskredet den usynlige grænse mellem rigtigt og forkert. Fra nu af bliver det kun værre.

Faldne engle

Kerberos Inkasso A/S

Kerberos Inkasso kan findes gennem Johannes Larsen eller Helle Dittmer der begge indtil for ganske nylig stod i heftig gæld til Kerberos. Andre af Teufels ofre har også på et tidspunkt skyldt penge til foretagendet. Kristian Alkjær har dog fundet en løsning på disse "håbløse sager"; En flink mand ved navn Van den Zell overtager gælden fra Kerberos, mod at få visse personlige oplysninger med i købet.

Kerberos Inkasso ligger i Sydhavnen med et par autoværksteder og jernbanen som naboer. Et par glubske hunde render rundt bag et trådhegn og gør af fremmede, men der er fri adgang til Kerberos. Kristian Alkjær står opført som ejer, en 42-årig rod med et par hashdomme bag sig, og helt klare forbindelser til Englene. Ud over Alkjær er

Kristian "Kemo" Alkjær

Stort tatoveret skrummel i rød silkehabit med fede ringe på alle fingre. Ud over at skyldte Englene en masse tjenester, og have en temmelig kriminel fortid, har Alkjær ikke meget med komplottet at gøre. Han formidler videresalg af håbløse tilfældes gæld, og videregiver fortrolige oplysninger, men hans virksomhed kan højst benævnes som tvivlsom.

Alkjær er ved at lukke forretningen, og trække sig ud af aftaler og tilhørsforhold til Englene, men det kræver tid og diplomati. Alkjær har ikke nerver til jobbet mere. Han er plaget af migræne, og spiser konstant hovedpinepiller. Han vil ud af den her branche, træt af at pine folk.

der tre andre ansatte, alle sammen på freelance-basis. Jokke og Martin står for kundebesøg, Alkjærs datter Lisa ordner regnskaberne. Hvis man vil, er det ikke noget problem at fremprovokere et slagsmål med Jokke eller Martin. Alkjær selv er en ganske anden sag.

Alkjær er ikke på kontoret, når man ankommer, men triller kort tid efter ind på gårdspladsen i sin BMW. Alkjær har ikke lyst til konfrontationer. Selv hvis man har været inde og rode på kontoret, vil han bare ryste på hovedet og bede detektiverne overveje, hvem de rager uklar med. Han vil hævde, at Kerberos er et ganske legitimt foretagende og i øvrigt bede folk komme igen med en dommerkendelse, hvis de vil se regnskaberne.

"Jeg er bare en bussemand. Ligesom jer. Jeg skal få folk til at hoste op med penge, I skal få dem til at komme med oplysninger. Det lader dog ikke til vores metoder er så forskellige..."

Alkjær er ikke så farlig som han ser ud til, og han vil i det store hele samarbejde efter en enkelt blodtud, eller meget snedig overtalelse. Han vil nævne navnet Van den Zell, vistnok en hollænder, som han af og til afhænder håbløse tilfælde til. Van den Zell køber gældsbeviserne til fuld pris, og får til gengæld alle de personoplysninger Alkjær måtte have på skyldnerne. Alkjær har listen over de klienter Van den Zell har købt liggende i sit pengeskab. Flere på listen falder sammen med ofre for kidnapning. Alkjær har en postboks-adresse på Van den Zell (indregistreret under navnet "Teufel"), og har talt med ham i telefon et par gange. Han taler med en tyk tysk accent. Som kontaktadresse har han adressen på Lolland (se "Den hængte mand" s 18).

Skærsilden

Henry Lund, missionær

Leder man efter en person i ludermiljøet på Vesterbro eller spørger blandt junkier der ikke har fattet sammenhængen, kan man høre om "Den hvide varevogn" og den mystiske mand der bortfører luderne. Mange er kørt med man-

den i varevognen, men ingen er endnu kommet tilbage. Bemærk: Selvom Lund passer fint ind i stemningen og kan komme med både interessante og farverige indlæg, er denne scene fundamentalt set et vildspor.

I et fabrikskvarter på Amager holder den hvide varevogn parkeret foran en halvstor kontorbygning. Huset er lettere ramponeret, men tjener sit formål. På et skilt i døren står der "Værested og klinik for narkotikaafvænnning, v/ Henry Lund". Stedet bevogtes af unge hardcore-nykristne i hvide t-shirts med påskriften "WWJD?" (Det står for "What would Jesus do?"), alle med en blind tiltro til pastor Lund og hans metoder. Lund ser det som sit kald at udrense smuds og narkotika fra alle Guds børn. Man kan diskutere i hvor høj grad indlæggelse på afvænningsklinikken er frivillig, men meningen er god nok. Og de fleste bliver faktisk clean. Politiet ser igennem fingre med Lunds metoder, fordi han opnår resultater som de ikke er i stand til selv med alle deres sociale tilbud. I rettsamfundet er det en personlig sag at være på stoffer, hos Lund er det en forbrydelse mod Gud og sig selv, noget han mener at have fuld ret til at bekæmpe med alle midler.

Det er næsten ligeså svært for almindelige mennesker at komme ind på klinikken, som det er for beboerne at komme ud. Lunds disciple beskytter beboerne mod pusherne og pressen, samtidigt med at de beskytter klinikkens mildest talt uortodokse metoder fra offentlighedens snagen. Møver man sig alligevel forbi vagterne, afslører der sig mængder af hærgede mennesker i housecoat bag en aflåst dør med panserglass. Længere nede ad gangen er eneceller til patienter i fase 1: Kold tyrker. Gennem små glughuller i de massive døre kan man følge med i udmagrede vrag desperations og delirium. Lund er inde hos en af dem, en ung pige der ligger svedende og nøgen på en briks omgivet af blafrende stearinlys. Pigen er spændt fast til briksen med læderstropper, og situationen er nem at misforstå.

Henry Lund er en karismatisk herre med stålblå øjne, afslappet klædt i rullekrave og læderbukser (spil ham evt. dom en karikatur af Schebel). Han vil meget gerne gå i dialog med detektiverne, også om de okkulte aspekter, som han ikke er svær at overbevise om. "Jamen, Djævelen er skam virkelig nok. Han er genopstået i det nye Babylon, der hvor vandene mødes. Det står i profetierne". For at understrege sin pointe, vil Lund føre detektiverne ned for at møde Laura, en narkoluder på 14 somre, der for tiden er ved at gennemgå en heftig eksorcisme. Laura er så langt ude i tovene, at hun gladelig snakker Lund efter munden, også hvis det kræver, hun lyver. Hun har nemlig tænkt sig at tage meget langt væk, ligeså snart de kristne er færdige med at plage hende.

Besøget hos Lund kan muligvis give en dårlig skæbnetæring.

Et kendt ansigt

Steen Gerlach, politipsykolog

Man kan finde Gerlach gennem ofre for kidnapning. Indtil flere af dem er siden blevet kontaktet af en psykolog, "ham i strikvesten fra tv", der ved flere lejligheder interesseret udfrittede dem om deres følelser. Enkelte har bekendt overfor ham, at de selv har del i bortførelsen. Gerlach bad aldrig om penge for sin konsultation, påstod han var udsendt fra politiet som psykologisk krisehjælp.

Gerlach er korrupt. Det kræver ikke mange ture rundt om blokken for at indse, at selv med fede konsulent-jobs, foredrag og ekspertudtalelser til tv, er det næsten umuligt at opretholde familien Gerlachs levestandard. Huset i Ålsgårde er stort, og der er to dyre biler i garagen. Følger man Gerlachs gøren og laden, vil man også hurtigt opdage at han besøger en 19-årig tøs på Nørrebro flere gange om ugen. Gerlachs kone, Lisette, er hjemmegående og bru-

Steen Gerlach

Gerlach er både voyeur og exhibitionist. Han nyder at lytte, bore i folks følelser, drømme og begær, og er samtidigt vanvittigt selvoptaget. Han fik sine 15 minutters berømmelse i 2009, da en anonym herre gav ham inside-viden om Stine-morderen fra Dragør – Oplysninger Gerlach fremlagde i medierne som en psykologisk profil der viste sig at holde stik. Historien lyder, at Gerlach var en stor hjælp under opklaringen. Sandheden er at han tilbageholdt oplysninger for egen vindings skyld. Gerlachs anonyme kontakt har siden givet ham uhyggeligt korrekte oplysninger ved et par lejligheder, lige nok til at fastholde den inkompetente psykologs status som ekspert i forbryderprofiler. Da manden i kameluldsfrakken henvendte sig for to år siden, henviste han til den tjeneste, som Gerlach skyldte hans arbejdsgiver.

Gerlachs rolle i komplotet er såre simpel. Han bliver betalt for at dokumentere effekterne af Faust-syndromet; Hvordan påvirker det folk, at sælge deres sjæl? I Gerlachs pengeskab ligger afskrifter af interviews, journaler, fotos; En komplet scrapbog over Teufels ofre. I Gerlachs øjne er det "forskning", og han prøver på ikke at tænke på de involverede mennesker.

ger bl.a. sin tid på at strikke sweatere og veste til Gerlach, der går med dem med en blanding af skyldfølelse og dårlig smag – En billig smag i tøj der gør ingen endnu har opdaget hans overforbrug.

Det er ikke umuligt at få Gerlach i tale. Han udtaler sig gerne som ekspert. Gerlach arbejder hjemme, i et rodet hjørnekontor omgivet af bugnende bogreoler og børnetegninger; "De afslører utroligt meget om den menneskelige psyke". Gerlach er ekspert i at snakke udenom, og det kræver afpresning med klokkeklare beviser eller tørre tæsk at få ham til at hoste op med oplysninger i forhold til plottet. Hvis du synes, kan du lade ham køre personligt på spilpersonerne, fortælle dem et par "sandheder" om sig selv.

Gerlach bliver betalt af en mand ved navn Kaufmann, en mand der svarer til beskrivelsen af manden i kameluldsfrakken. Han har ved enkelte lejligheder hørt Kaufmann omtale sin chef, en mand ved navn Van den Zell. Han kan give detektiverne adressen på Lolland.

Bemærk; Hvis man efterlader Gerlach i live, ringer han til Kaufmann og advarer ham. Tager man Gerlach med eller forhindrer ham i at ringe, så ringer hans kone eller en impliceret der er sat til at overvåge Gerlach (eller detektiverne?).

V Mørket stirrer tilbage

Detektiverne har fået adressen på Kaufmann, og hørt rygterne om hans mystiske bagmand Van den Zell. Nu er det efterhånden personligt. Der er ingen vej tilbage. Detektiverne får fornemmelsen at at være overvåget, af at være brikker i en eller andens syge spil. Et spil der må spilles til ende, uanset konsekvenserne.

Den hængte mand

Et gammelt husmandssted på Lolland, Kaufmanns hus. Øde belliggenhed, spredte træer og buske. Mellem træerne er spændt tynde tråde med gamle konserverdåser der alarmerer om indtrængere. Et sted i det høje græs ligger en gammel rævesaks (Bed alle slå deres dårlige skæbne – The winner takes it all). Inde fra huset er der hunde der gør. Gennem en kikkert kan man se en bylt i gården dækket af en presenning. Noget hår stikker ud under kanten (det er i virkeligheden et hestekadaver). Hundene bliver ved med at gøre. Døren brydes hurtigt op. Alle rum i stueplanet er mennesketomme. Bunker af bøger er stablet op alle vegne, i reoler på borde og på gulvet. Fra vægge og reoler stirrer udstoppede fugle, ræve og andre smådyr. Hundene gør nede fra kælderen. Når man åbner døren, farer de ud som sorte skygger. Ud og VÆK. Man har næppe lyst til at gå ned i en kælder som tre store rottweilere var utrygge ved.

I rummet for enden af trappen hænger Kaufmann fra et vandrør med et reb om halsen, stadigt med benene spjættende i dødskrampe, ansigtet oppustet og blåviolet. Han dør lige før man beslutter sig for, om man skal pille ham ned eller lade ham hænge (Schebel er næppe i tvivl).

I kælderen andre værelser findes tydelige tegn på, at her har boet børn fra tid til anden. Tremmesenge,

Børnebøger, Disney-film, en glemt bamse. Men ingen håndjern, skumle fotos eller sex-remedier. Bevares, der er et kamera i huset, men intet inkriminerende (2 dårlige skæbneterninger for de grufulde billeder man ser i sit eget hoved).

I stuen står en telefonsvarer og blinker. En laaang pause, med en underlig statisk hvæsen svagt i baggrunden. Stemmen har en tyk, tysk accent:

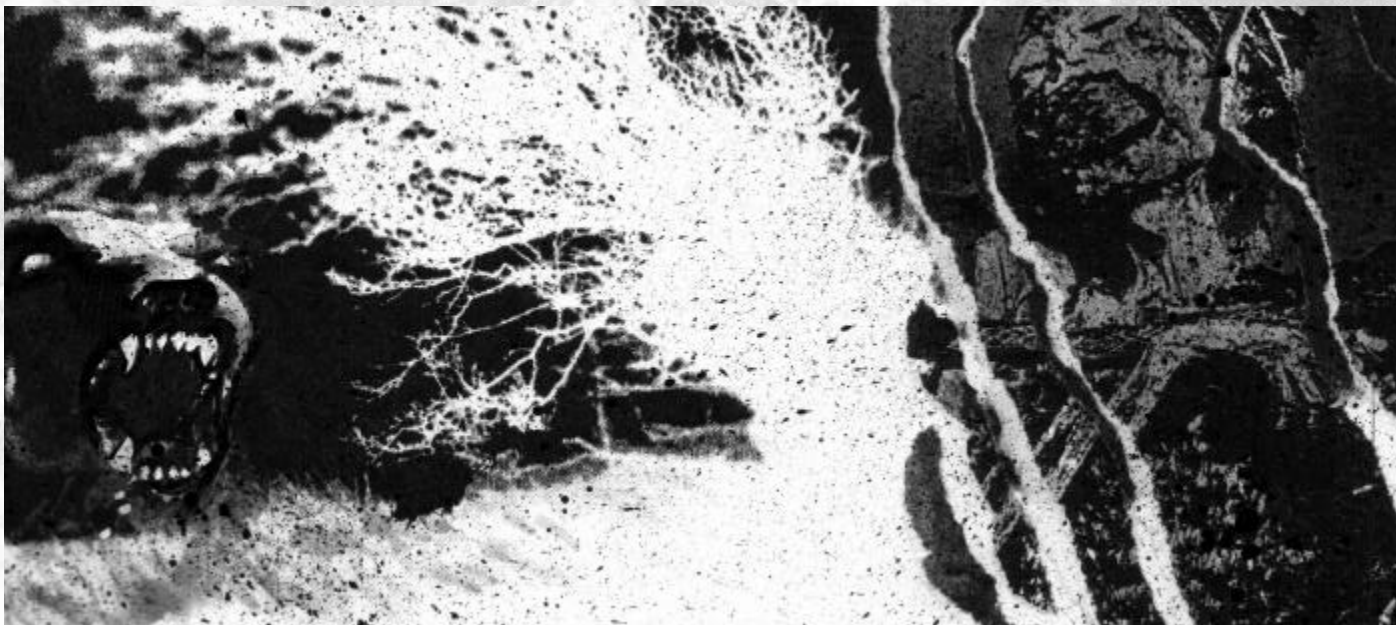
"You know who this is. We have an appointment in Neukirchen tomorrow. Bremmerweg 1, 12 uhr mittag. Bring the checkbook."

Checker man med teleselskabet, kan man få nummeret der er blevet ringet fra; Legion Consult i Berlin (se sidebar). Der er ganske rigtigt et checkhæfte et sted i huset, men det er først muligt at finde det, efter man har hørt telefonsvarerbeskeden. To cheks er allerede skrevede, den ene til Karl Alfred Hoffmeyer, den anden til Gisela Adler, Berlin. Hoffmeyer står til at modtage 150.000 E. Der står intet på Gisela Adlers check udover en adresse. Checkhæftet er til en konto i Cayman Islands, et lukket spor.

Hvad end detektiverne tilkalder politiet eller ej, er dette scenariets "Point of No Return". Fornemmelsen af, at være tæt på sagens kerne følges med den ubehagelige fornemmelse af at Djævelen ved, de kommer.

Legion Consult

Flere sympatisører og Dæmoner har det samme telefonnummer skriblet ned et eller andet sted. Dette spor giver først mening, når man har 3-4 adressebøger at sammenligne med. Nummeret stikker lidt ud, da det er tysk. Det er indregistreret til Legion Consult, Mönckebergsstrasse 6 i Berlin. Ringer man på nummeret bliver telefonen tilsyneladende taget, men der høres kun en svag, monoton hvæsen, som en tom radiostation (en telefonsvarer?). Opsøger man Legion i Berlin, finder man kun tomme lokaler. Manden der betaler regningerne for Legion, hedder Alex Kaiser, og han er ikke meget værd som spor. Han har været død i 3 år.

Styx

Fra Lolland er det meget nærliggende at tage færgen over ved Gedser/Rostock. Tågen ligger tyk om skibets bov. Frank står på dækket og ryger en smøg, stirrer ud i det hvide ingenting. Han kunne have svoret på han så en hættelædt skikkelse i en robåd, der stagede sig vej gennem tågen...

VI

Helvedes forgård

Turen går ad autobahn mod Neukirchen, halvejs mellem Rostock og Berlin. Et enkelt mareridt i en ubehagelig sovestilling i bilen er måske passende. Der er kun lige tid til dårlig vejcaféteriamaad og kaffen med i papkrus.

Følelsen af at være overvåget tager til. Fremmede synes at kigge underligt, biler ligger mistænkeligt længe i bakspejlet. Det er naturligvis ren paranoia.

Neukirchen

Detektiverne ankommer til Neukirchen i støvregn, en lille nedkørt mægby med kun to pizzariaer, et posthus og en videobutik på hovedgaden. Bremmerweg har kun et hus, nr. 1, en et-plans affære med skodder for vinduerne og afskallet maling. Der er et til salg skilt ved havelågen. Ingen har gidet samle årets nedfald fra havens to store æble-

træer op. Der drysser stadig et æble ned i ny og næ, en dump lyd i det våde græs.

Man kan bryde ind i huset eller finde nøglen i krukken ved siden ad hoveddøren.

Der er stadig enkelte møbler i huset, de fleste dækket af et tykt lag støv, eller lagner der engang var hvide. Her har ikke boet andre end edderkopperne de sidste to år. Der skete engang noget slemt i huset, og det har ikke været muligt at få det solgt. Desuden ligger en ny hovedvej knap 20 meter fra baghavens markhegn, befolket af trucks fra morgen til aften.

Gør huset fugtigt og creepy, med mystiske kradsemærker på gulvet, lyde fra rørene, muggen lugt i skabe og kælder-rum. Et rum er måske låst og kan tage noget opmærksomhed, selvom det ikke indeholder andet end nogle gamle indtørrede blodpletter.

Ind imellem brølene fra de passerende lastbiler er det muligt at høre nogle fjerne råb, som fra nogen lukket inde i en kasse. Man kan også falde over det noget underligt placerede jernrør i haven og fatte den grufulde sammenhæng (3 dårlige skæbneterninger)

Seks fod under græsplænen ligger en mand begravet i en mørnet trækiste, med et langt jernrør op til haven. Manden er i live. Han har ligget i jorden i 3 dage.

Det tager noget tid at få manden gravet op, og hylene fra kisten bliver hæsere og mere desperate, jo mere man graver. Regnen tager til og forvandler den opgravede jord til mudder. En infam stank af urin og sved og jordslåethed står detektiverne i møde, idet de brækker kisten op. Manden er tynd, bleg og forvildet og ligner i den grad lort. Det er ikke muligt at få noget fornuftigt ud af ham udover sindsforvirrede udtalelser som "Er I engle eller dæmoner? Er jeg død?".

Manden reagerer på det navn der står på checken, Karl Alfred Hoffmeier. Beløbet dækker de tre dage den klaustrofobiske Hoffmeier har tilbragt levende begravet. Hans tilstand nu; fuldstændigt dehydreret, rystende, beskidt og nærmest sindssyg.

Detektiverne tilkalder formentlig ambulance der efterfølges af et beskedent opbud politi iført regnslag. Alt efter hvor stort et brød man slår op, kan stedet have 5-6 tv-vogne og en enkelt helikopter sværmende over sig i løbet af en time. Hvor der er en lugt af død, flokkes gribbene.

Detektiverne er nok bedst stillet ved at efterlade manden til ambulancefolkene. Hvis de bliver på stedet, slæbes de igennem et nyttesløst forhør på den lokale politistation og slippes først ud 4-5 timer senere. Kommisar Mann er ikke specielt interesseret i sammensværgelsesteorier, og synes selv han gør detektiverne en tjeneste ved ikke at anholde dem (for ulovlig våbenbesiddelse, f.eks). Udover at love at "kigge på sagerne", kan kommissar Mann ikke hjælpe scenariet yderligere.

VII

H e l v e d e s T j e n e r e

Regnen har efterladt storbyen våd og glinsende, neon spejler sig i de nu kølige gader. Vinden smyger sig gennem de labyrintagtige korridorer mellem husene. I Berlin får detektiverne deres første møde med Dæmonerne, aggressive lasede læderspøgelser der følger Teufels mindste vink. Nu er det alvor; Man må dræbe, eller selv blive dræbt. Herefter vil detektiverne sandsynligvis være efterlyst af tysk politi og have endnu større grund til at gå efter Teufel selv. Sørg for at detektiverne får oplysningen om Teufel/Inferno af Gisela Adler eller Dæmonerne.

Mareridt i vågen tilstand

U-banen i Berlin. På vej til Infern, eller til Gisela Adler. Den skrاملende togvogn kører gennem en tunnel med hvinede hjul, loftslyset flimrer. I glimt ses vognens passagerer, blege og døde, med tomme øjenhuller. Lyset flakker hurtigere og blænder så op igen. Passagererne er atter blot trætte blege tyskere på vej hjem fra arbejde. Scenen kan evt. også opstå i en bilkø på vej ind i byen.

Det sidste offer Gisela Adler, Berlin

Man kan finde Gisela Adler på et kakerlakbefængt luderhotel i Berlin, en bleg sorthåret kvinde med enkelte tatoveringer under kimonoen. Hun er ved at dø af skræk, når detektiverne viser checken eller Djævelens visitkort. Hun vælter baglæns ind i badeværelset med et rædselsslagent blik i øjnene, skriger "Nej, nej, nej, ikke endnu, det er ikke nu!!". I desperation vil hun muligvis smide møbler og flasker efter detektiverne, måske endda forsøge at springe ud ad vinduet.

Hun har lavet en aftale med Teufel om at deltage i en snuff-film, hendes første og sidste filmrolle. Pengene hun skal modtage, skal gå til hendes søsters barn der har leukæmi. Selv mener hun at hjælpe verden mere ved at forlade den, end ved at blive. Men hun er ikke klar til at dø (bliver man nogensinde det?)

Gisela har lavet aftalen med Teufel direkte, for flere år siden. Hun vil kunne mumle hans navn og muligvis klub Inferno, hvis man kan berolige hende tilstrækkeligt, evt. med hjælp fra ginflasken under sengen. Pludselig, som om hun indser en sandhed, kigger hun op og udbryder; "De vil slå mig ihjel. De kommer efter mig".

Dæmonerne ankommer

Nede på gaden hvirvler papir og visne blade rundt i blæsten. En lille flok forrevne skygger af læder og kæder blaffer med, over gaden mod hotellet. En af dem kigger op, hans øjne røde og pupillerne smalle og sorte, slår den hærgede læderfrakke til side, og afslører glinsende skarpe knive der hænger i foret.

De groteske typer er hurtigt på vej op ad trappen med det tydelige formål at angribe. I glimt kan man se dem gennem gelænderet i trappesatsen, fulde af huller og skinnende læder, øjnene unaturlige og tænderne lange og skarpe

(to dårlige skæbneterninger for chok-effekten).

Bemærk: Dæmonerne er syge mennesker, forelsket i tanken om at være noget andet. Deres udseende bør beskrives uhyggeligt, men ikke umuligt. Man kan sagtens have gule kontaktlinser, få sat ekstra led på sine fingre, få indopereret alskens metal og fucke sig selv op i helt urimelig grad. Det uhyggelige er, at her er nogen der har gjort det. Dæmonerne opfatter ikke sig selv som mennesker, og er det derfor næsten ikke. Deres realitetssans og smertetærskel er nedsat af stoffer, deres hjerne ristet væk af de grusomheder, de har begået eller været vidner til.

Kør angrebet hurtigt, hektisk og uhyggeligt. Dæmonerne stopper ikke nødvendigvis, fordi man skyder dem i benene, og de vil gøre alt for at virke skræmmende til det sidste. Selv når de ligger i en pøl af deres eget blod smiler de, og smører blodet på fingrene for at lugte til det, eller hvisker obskøniteter til deres bødler..

Dæmonernes tal

Skaldet med betændte sår i hovedbunden, røde øjne, ingen næse

Våben:

Lang krum dolk med mærkelige graveringer

Evne: 10

Skade: +2

Arret med underlige gevækster i nakken, piercede læber og kinder.

Våben: Lang kæde med fiskekroge for enden.

Evne: 8

Skade: +2

Langt sort hår i tjavser, blodårerne siddende udenpå huden som blå og røde slanger der bugter sig op ad armene og halsen (i virkeligheden tatoveringer)

Våben: Lang syl monteret på en skinne på underarmen a'la en springkniv.

Evne: 12

Skade: +3

Store huller i kinderne, hvor tænderne ses tydeligt igennem. Tatoverede arme.

Våben: Kort stump reb med fastmonterede skalpelblade.

Evne: 9

Skade: +3

Blegt rastahår, hvide pupiller, små tænder, og huller i halsen

Våben: Garrotte af ståltråd

Evne: 8 (kræver 3 succeser for at få fat)

Skade: Modstillet slag (STY+Nærkamp), overskydende succeser er skade

Unaturligt lange krogede fingre, ansigtsmaske af noget der ligner menneskehud.

Våben: 2 "sabler" af takkede, buede klinger

Evne: 10

Skade: +2

Et par af Dæmonerne kan muligvis nå at stikke af og løbe ind i en lagerbygning længere nede ad gaden. Bygningen er i ruiner, overtaget af junkier og hjemløse der sover på de dele af gulvene der ikke er brast sammen. En dramatisk jagt og kamp kan udspille sig i den mørke bygning, hvor trapperne er dødsfælder og gulvene usikre. Dæmonerne kender bygningen og ved hvilke huller i gulvene man kan hoppe igennem. Den sidste vil uvægerligt blive jaget op til tagetagen, hvor han vil tage et dødspring ud i mørket. Fra øverste etage åbenbarer der sig et ubehageligt syn; de tilbageværende gulve danner et mønster som kun kan ses fra denne høje position, et pentagram ridset ned i stumperne af bræddegulvene, etage for etage.

Uanset hvor kampen ender, så lad det ende i et blodbad. Det sviner, når der går hul på mennesker. Lad evt. en af de ludere der har set angrebet nysgerrigt dykke hånden i en blodpøl, et ansigt fordrejet i væmmelse og fascination. Dæmonerne kan alle fortælle hvor Teufel er: "In der Hölle, Inferno". Med blod mellem de spidse tænder vil en af dem grine "Han venter. Han kan bruge sådan nogen som jer!"

VIII

N e d s t i g n i n g t i l H e l v e d e

Detektiverne har fundet deres mål. Men de er også jaget vildt, sandsynligvis efterlyst i forbindelse med episoden på luderhotellet. De har muligvis taget Gisela Adler med derfra for at redde hende fra Teufel. Lad dem forberede sig alt det de vil med intercoms, skudsikre veste etc. Det gør alligevel ingen forskel. Sørg desuden for at de alle sammen går med ned i Inferno. Nedstigningen er ikke mere symbolsk end fysisk. I dagslys og med lidt mere psykisk overskud end detektiverne har på nuværende tidspunkt, vil Inferno virke harmløst og selve trappeturen langt kortere.

Officielt eksisterer klub Inferno ikke, men i Miljøet kender man den godt. Industribygningen der huser adressen ejes af en stråmand, resten af gaden består af saneringsmodne ejendomme og tomme fabrikshaller.

Gaden er mørk, øde og stille. Kun en enkelt politibil ses af og til cirkle rundt i området, især hvis detektiverne har en fornemmelse af at være eftersøgt. Folk begynder at drysse ind ad døren til Inferno lidt før midnat. Man ser ingen blive afvist i køen, heller ikke af dem der ser relativt normale ud. Manden i billetlugen er iført gasmaske, med bar overkrop, gennempiercet. Fra gasmasken fører en lang slange bagud til en beholder, som man helt sikkert ikke har lyst til at vide hvad indeholder. Indenfor i klubben er et bart cementlokale oplyst af små bål i olietønder. En bar findes nede af en kort jerntrappe. Her er knapt halvt så mange gæster, som man har set gå ind. Bag halvt sammenfaldne mure kan man dog få øje på en pil i bøjet neon. En pil som peger nedad.

En rungende metaltrappe fører ned i dybet. Små stearinlys står langs trappens kant, og af og til skal man skræve over en halvstiv gæst eller et par der har sat sig for at snakke. Her er koldt.

Længere nede forsvinder lysene. Man skal nærmest famle sig vej, og af og til dukke sig under dryppende rør for at følge trappen længere ned. De folk der hænger på trappen er ikke længere normale. En hale skimtes under en frakke, men er nok bare synsbedrag. Folk har de der ubehagelige kontaktlinser på – Eller er det...? Det bliver koldere.

Og længere ned.

En svag buldren tager til i styrke. Man må være tre-fire etager under jorden. Væggene er porøse og hullede. Gennem sprækker i muren skimtes et virvar af rørledninger, menneskelignende skygger kryber rundt derinde. En hullet madras i ny og næ tyder på der bor folk inde på rørene. Det er efterhånden så koldt, at man kan se sin egen ånde.

Og længere ned.

Og længere ned.

Larmen tager til i styrke og eksploderer i en infernalsk industrial-rytme, da den rustne jerndør til selve klubben åbnes. En bølgende masse af bizart udseende mennesker vrider sig i det blinkende stroboskoplys, eller hænger på svalegangen rundt langs det hvælvede rum. Ansigter synes fortrukket i pervers glæde, smerte eller ekstase. Velkommen til Helvede.

Gæster i Helvede

De fleste der kommer i Inferno, er så goth-agtige, at de næppe kan betegnes som mennesker. I køen ind til stedet kan man dog se flere unge studerende, der er relativt pæne. Folk der har taget piercingen i til weekenden, gyser-filmstjerne wannabes. Men jo længere ned man kommer, jo mindre ser man dem. Her er det tatoveringer, blottede piercede bryster, amputeringer, deformiteter og umenneskelighed der er fremtonende. Personer og hændelser virker mere og mere spooky, i takt med nedstigningen og frygten for det ukendte. Uddel 1-2 dårlige skæbneterninger for den der ubehagelige, snigende fornemmelse...

- Noget sort, klæbrigt væske drypper fra loftet eller et utæt rør. Det ligner blod, men er måske bare vand eller olie?
- Over baren er en obskøn udsmykning med spædbørnsdukker viklet ind i pigtråd. En af dem ser et øjeblik meget virkelig ud.
- En køn teenagepige kigger indtagende på Schebel. Hun har ca. samme alder som hans yngste datter, samme brune øjne. Hun smiler og bløtter et skarptfilet gulligt tandsæt.
- Et par bare fødder skimtes under en lang læderfrakke. Tærne er umuligt lange og neglene krumme og sorte.
- En langlemmet menneskelignende tingest kravler hen over det hvælvede loft. Et vægmaleri gjort midlertidigt levende af det flakkende stroboskoplys.
- En skaldet mand i lang rød læderfrakke har to deformiteter i panden. Det kan da umuligt være horn?
- "Dette lokale ligger så dybt, at Helvede er nabo", siger en stenet junkie og skærer i sig selv med et rustent barberblad.
- En grinende mand bukker dybt for detektiverne, hans ryg er bar og flere steder perforeret af benstumper, som drageskæl op langs ryggraden.

Inderkredsen

Kun ved at vise Djævelens visitkort (se s.13), kan man få adgang til Klub Infernos allerdybeste. Bartenderens smil glimter med sylespidse tænder, og han sender detektiverne videre med en håndbevægelse. En tyk stældør ligger et par trappetrin nede, skjult bag fadølsankre og vinkasser. Et panel ved siden af døren passer til en håndflade. Ligegyldigt hvem der lægger hånden på, ser displayet ud som om det tygger lidt på informationen. Så går døren op, og lukker larmen ude bag detektiverne.

En slags lounge ligger under baren, med lædersofaer, kandelabre med lys og store røde draperier på væggene. Et par sidder og gnaver i hinanden i en mørk krog. Manden kigger op over pigens skuldre med gule borende øjne, og peger så med en kroget finger mod en af draperierne. De tykke røde gardiner der dækker væggen skjuler også en åbning til en lang gang. Et nøgent lysstoffrør flimrer i loftet. Fluer summer rundt under loftet, kravler på væggene.

Her er stadig koldt.

Gangen ender i et åbent rum, større end man skulle tro muligt hernede. En lille sofagrube står oplyst af kandela-
bre midt i rummet, omgivet af spejle. Rundt omkring ligger mørket, som en tyk uigennemtrængelig masse.

En stemme lyder fra mørket. Der er nogen der synger.

"Wilkommen, bienvenu, welcome..."

IX

S a n d h e d e n s t i m e

Detektiverne sidder bænket i Helvedes midte, omgivet af deres egne spejlbilleder og et begsort mørke. Teufel holder sig i mørket og lister omkring for ikke at afsløre sin position, godt hjulpet på vej af en underlig akustik. Der er lagt op til dialog med det onde selv.

Lav den udgave af Djævelen du bedst kan lide, med stemmeføring, intonation og ubehagelige smil. Teufels angivede dialog er beregnet til inspiration ikke til direkte oplæsning.

Om man kører den okkulte eller non-okkulte afslutning, bør komme an på, om spillerne er begyndt at tro på Teufel virkelig er Fanden selv. Lad scenen køre et stykke tid og forsøg at aflure, om der er stemning for den okkulte afslutning. Under spilletesten var jeg nødt til at spørge spillerne, hvad de troede, de havde med at gøre. De sagde næsten alle, at de ikke var i tvivl om, at det var Djævelen, og så måtte jeg køre den version. Havde detektiverne derimod givet sig til iskoldt at gennemsnøge rummet med afsikrede pistoler, havde situationen været en anden.

Teufel vil fra start af forsøge at lade som om, han ved alting. Han vil køre på folks tvivl, ved at grine indforstået, ved generelle udtalelser og (måske) forhåndsviden – Hvem ved, Teufel er jo millionær, han kunne sagtens have sat nogen til at indhente oplysninger på detektiverne, efter de begyndte at rode i sagen. Hans udtalelser bør i starten være kryptiske og generiske og give detektiverne illusionen om at han kender deres sorte sjæl ("Jeg har ventet jer"). Kig på den spiller, der bør føle sig ramt af hans udtalelser. I virkeligheden er der jo intet ansigt på stemmen, men den pågældende vil naturligvis føle sig truffet (se nedenfor). Teufel er en glimrende retoriker og vil vende folks argumenter mod dem selv.

Er detektiverne ikke meddelsomme, vil han spørge hvad han kan hjælpe med. "Er I skødehunde eller sporhunde? Er I kommet for at bide, eller for at knæle for jeres Mesters fødder? Ønsker I min hjælp? Det kommer til at koste..."

Til anklager om at være et dumt svin:

"Lad den der er uden synd, kaste den første sten"

"Du må ikke slå ihjel" (kig på Schebel)

"Du må ikke stjæle" (Vasin)

"Du må ikke bedrive hor" (Birgitte)

"Du må ikke begære din næstes hustru" (Frank)

Spørgsmål om børnene:

"Vil I gerne have pigen? Jamen, så skal jeg jo have noget af jer. Jeg vil have en sjæl..."

"De er i sikkerhed. Hvorfor skulle jeg dog gøre de børn noget? Ville I gerne have de skulle være blevet hos deres forældre? Deres forældre som uden tøven solgte deres små pus til en fremmed?"

"Lad de små børn komme til mig, som den anden fyr sagde".

Til bud om at komme frem:

"Men du har jo allerede set mig" (perfekt til Schebel)

"Er du sikker på, det er du vil have?" (Perfekt til Birgitte)

"Jeg er allerede inden i dig"

Mere generelt:

"Føl jer endelig hjemme. Det er jo her I hører til. Tag en drink – Vi har din favorit

"Ondskab? Hvad er ondskab? Man mente, at der var for mange led mellem de der tog beslutningen om jødernes udryddelse, ned til dem der bestyrede gaskamrene – Det var derfor det kunne gå så vidt. Ondskaben opstod i afstanden mellem tanke og handling. Men i Bosnien, i Rwanda, Kirgisistan? Nabo der dræber nabo, masseudryddelser på personligt initiativ, uden ordrer fra oven. Er det ikke ondskab? Er den ondskab anderledes, end den i selv bærer på, den alle har i sig? Det ville være helvedes bekvemt, hvis I kunne give ondskaben et ansigt, Djævelens ansigt. Ked af at måtte skuffe jer, men ondskaben er ikke en ydre fjende. Jeg har ikke opfundet ondskaben. Det har I. Jeg er back by popular demand... Helvede er kommet for at blive"

"Gud er ikke død, han er bare sat i skammekrogen! Jeg tror han overvurderede sine evner en smule, da han skabte mennesket. Jeg fik engang en luder til at stikke sine egne øjne ud med en skruetrækker for 200 gram heroin. Hun var ikke nogen køn pige, men hun havde de smukkeste brune øjne, som mørkt rav. Alle er til salg. Det er bare et spørgsmål om prisen..."

"Gud siger at mennesket skal følge hans regler, og de må ikke vide noget. De bliver smidt ud af Edens have, da de spiser af Kundskabens Træ. Så længe han kan holde mennesket i uvidenhed, er der ingen problemer. Ved I ikke hvem Lucifer er? Lucifer er Lysbringeren. Jeg fortæller sandheden. Lad mig fortælle jer et par sandheder..."

Djævelens fristelser

Alle detektiverne har en hemmelighed, et begær. Hvis Teufel er Djævelen, er han i stand til at opfylde deres ønsker – Men ikke uden omkostninger. Frank kan f.eks. ikke få Birgitte, uden at det går ud over David. Ingen kan lave handler med Djævelen, uden det går ud over Schebel. Kabalen bør ikke gå op. For at modtage Djævelens hjælp, kræver det man ofrer en af de andre.

Hvis Teufel virkelig er Djævelen, er han naturligvis også i stand til at blive mere personlig og alvidende. Kan han så et korn af tvivl, af fortabelse, så har han vundet.

Til Schebel:

"Du hører en stemme i dit hoved, og det er Gud? Hvad nu hvis stemmen kom et andet sted fra? Du har jo gjort det godt, Schebel. Du har været en lydlig tjener..."

Til Birgitte:

"Jeg ved hvad du vil have. Sig, jeg skal hjælpe dig, og jeg siger de magiske ord. Ja? Okay; Hvorfor har du ikke ladet David opdage du var ham utro? Så havde du fået din opmærksomhed. Åh, jamen det har du jo nu!"

Til Frank:

"Jeg kan hjælpe dig. Vi er jo gamle venner, du og jeg. Du fik mig rensat ud af dit blod, men du savner noget. Noget varmt. Hvis du dræber ham, så får du hende..."

Til Yassin:

"Ja, du gemmer dig bag en anden bogs bud, men din sjæl er ligeså sort som min. Vi ved jo, at du nemt giver efter for fristelse. Skal vi spørge dine døtre, hvad de mener? "

Til David:

" Vores kontrakt er allerede underskrevet. Jeg bliver stærkere for hver blodsdråbe. Du bliver en fremragende bød-del, så håndfast og målrettet. Hvad bryder du dig om jordisk gods, så længe du har en sag. Lad mig lede dig på vej. Jeg kender alle syndere... "

At besejre Teufel

Teufel er et menneske, hvis folk tror, han er det. Hans "magi" består i folks forventning om at han er Djævelen, og magien forsvinder i det øjeblik nogen tager ham i en retorisk "smutter", eller giver ham et par på låget.

Lad endelig Teufel være overrasket, hvis han får tæsk – Det er han ikke vant til. Kan der blive smadret et spejl i kampens hede, er det helt perfekt. Teufel kan ligge blødende og flæbende, mens detektiven ser sig selv forvrænget i det knuste spejl.

At besejre Djævelen

Av, den var værre. Detektiverne er ikke just Guds bedste børn, og der er måske en vis logik i at de hører hjemme hos modparten. Man kan naturligvis lave handler med Djævelen - Det er nærmest det han er der for. Men som tidligere bevist, er den slags ikke uden omkostninger. Hvis du synes, kan du i flashbacks lade detektiverne genopleve de gange de har handlet moralsk forkert, været voldelige, utro, løgnagtige, ondskabsfulde. Scenerne vil stå koldt og klart i bagklogskabens ubarmhjertige lys.

Ved at ofre sig for en af de andre, ved at handle ædelt og uselvsk, kan man opnå en midlertidig form for frelse, eller udsættelse af sin skæbne. Man kan måske endda få ham til at udlevere de børn han har stjålet, måske i bytte for sin sjæl (et bytte, der er nytteløst for Djævelen, da selvpofrelse er en sikker billet til den modgående linie).

Detektiver der ønsker at gå, er frit i stand til det. Men Djævelen vil naturligvis råbe efter dem: "Vi ses senere". Ønsker man at blive... Ja, så har man jo på en måde tabt.

Efterspil

Der skal helst ikke være alt for mange løse ender, når scenariet afsluttes. Er detektiverne rasende optagede af at finde børnene, så lad dem finde en adresseliste over børnehjem, hvor de bortførte børn er at finde i god behold (Eller, hvis du er rigtig ondskabsfuld, en liste over kirkegårde).

Gennemgå hver af detektivernes videre skæbne i korte træk. Fortæl hvad der sker med Fru Wentzel, Gerlach, Teufel.

Men hold fast i tvivlen. Er Teufel blevet slået ihjel eller anholdt, så lad detektiverne finde Virgil Corsos visitkort imellem hans papirer. Lad dem høre en hviskende latter, når de forlader de nu tomme og harmløse kælderlokaler. Følelsen af at være overvåget forsvinder ikke.

Har detektiverne lavet handler med Djævelen selv, er det en ganske anden sag. Selvom de kravler op i dagslyset, vender tilbage til hverdagen og livet, så er Mørket med dem for hvert et skridt. Sindssygen lokker med glemsel og fortabelse, som en sagte kradsen på indersiden af kraniet.

"Wilkommen, bienvenu, welcome... "

Teufel, en menneskelig Djævel

Better to reign in Hell, than to serve in Heaven.

John Milton (1608-1674)

Teufel er et navn, man kun hvisker i underverdenen. Hans Dæmoner er ikke til at spøge med. Frygt er det våben Teufel bruger til at holde folk i skak. Derfor viser han sig kun sjældent. Folks fantasi gør al arbejdet for ham. Han har sympatisører og konsulenter overalt i Europa der udvælger mulige ofre og dokumenterer eftervirkningerne af Teufels tilbud. Ingen har endnu sagt nej, når blot prisen har været høj nok. Til Teufels store overraskelse, har hans ofre båret deres forræelse ret pænt. Kun fem har begået selvmord, og få er flygtet ind i sindssygen. Intet under Teufel har mistet troen på mennesket.

Teufel er i virkeligheden ikke så ond. Det mener han i hvert fald selv. Han giver bare menneskene det de forventer. De "bortførte" børn er alle placeret på børnehjem rundt omkring, og ingen har lidt overlast. Det er jo nærmest en uskyldig spøg Teufel har gang i, et eksperiment. Han sælger fristelse, men det er jo køberne der handler mod deres egen overbevisning og moral.

Men samtidigt er Teufel en dødsensfarlig psykopat med galopperende storhedsvanvid. En forkælet millionærarving der begyndte sine eksperimenter tidligt. Hvor dybt vil folk synke for penge? Kan man få dem til hvad som helst? Samtidigt indså han, at han havde muligheden for at udrette fantastiske ting i verden for alle sine penge. Redde sultende folkeslag, genoprette kuldsejlede nationer. Men var han den eneste der var i stand til dette? Var han verdens rigeste mand, blandt de 10 rigeste, blandt de 100? Nej. Hundredevis af andre, måske tusinder, havde haft muligheden for at udrette disse mirakler. Men de havde intet gjort. Den unge desillusionerede millionær-filosof antog navnet Teufel og satte sig for at bruge sin formue på at udrette store ting – Ondskab, frem for godhed. Den ultimative ondskab.

Teufel kendes i Danmark under sit alias, Van den Zell.